

Arrest

nr. 341 828 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                          2. X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. LAMARCHE**
                                  Rue Grande 84
                                  5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 april 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 november 2025.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. LAMARCHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partijen, die verklaren de Syrische nationaliteit te hebben, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 maart 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op 13 april 2017 subsidiaire bescherming toegekend kregen in Frankrijk (administratief dossier, map 6, documenten, stuk 4 en 5 en map 7,

landeninformatie, stuk 1 en 2). Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partijen deze beschermingsstatus niet meer zouden genieten.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Frankrijk voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Frankrijk werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partijen slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwisten weliswaar in hun verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigden van internationale bescherming in Frankrijk wordt vastgesteld.

5. Waar zij in het verzoekschrift aanhalen dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft wegens rugproblemen, dient opgemerkt te worden dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat hiermee rekening gehouden werd:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit de door u voorgelegde stukken en uw verklaringen blijkt immers dat u in 2011 een zwaar ongeval meemaakte waarbij u uw rug brak (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS (verder NPO), p.2) en zie groene map). Ten gevolge hiervan loopt u met krukken (NPO, p.2). U verklaart dat er binnenkort in het ziekenhuis nieuw onderzoek zal plaatsvinden (ibid.). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er een lokaal dichtbij de lift voorzien. Ook werd er pauze genomen na een uur en werd u hierna gevraagd of alles nog oké met u was (NPO, p.8). U antwoordde hierop

instemmend (ibid.). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u betekenisvolle antwoorden hebt gegeven op de gestelde vragen. U gaf ook aan de tolk en de gestelde vragen goed te hebben begrepen (NPO, p.9). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Door louter te wijzen op het feit dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft, slagen verzoekende partijen er niet in om aan te tonen dat hiermee niet voldoende rekening gehouden werd.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op 13 april 2017 subsidiaire bescherming toegekend kregen in Frankrijk (administratief dossier, map 6, documenten, stuk 4 en 5 en map 7, landeninformatie, stuk 1 en 2). Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partijen deze beschermingsstatus niet meer zouden genieten. In dit kader wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partijen tonen niet concreet aan dat zij zich niet zouden kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Frankrijk en dat de bescherming die hen in Frankrijk verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zouden komen. Het is aan de verzoekende partijen om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van hun internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partijen in gebreke blijven om degelijke elementen voor te leggen.

In het verzoekschrift voeren de verzoekende partijen aan dat zij meerdere pogingen ondernomen hebben in Frankrijk om hun verblijfsvergunning, die noodzakelijk is voor het uitoefenen van bepaalde rechten, te verlengen. Zij zouden hierin echter niet geslaagd zijn. Zij tonen hiermee echter niet aan welke concrete pogingen zij ondernomen zouden hebben om hun verblijfsvergunningen te verlengen en kunnen de argumentatie in de bestreden beslissing hieromtrent dan ook niet weerleggen. Er werd namelijk gesteld dat zij slechts beperkte stappen gezet hebben om hun verblijfsvergunningen te verlengen:

“Zo verklaart u uw sociaal assistent meermaals te hebben aangesproken en zeven keer naar de prefectuur te zijn gegaan (NPO, p.7). U legt hier geen bewijzen van voor. Uw echtgenote verklaart verder dat jullie werden aangeraden om de prefectuur te contacteren via email (NPO echtgenote, p.4). Jullie deden dit, maar kregen hier geen antwoord op (ibid.). Gevraagd of jullie bewijzen van dit mailverkeer hebben, antwoordt uw echtgenote dat u dit heeft, maar dat ze het geblokkeerd hebben (NPO echtgenote, p.8). Het CGVS heeft tot op heden geen bewijzen van mailverkeer ontvangen. Gevraagd of jullie een advocaat hebben aangesproken, antwoordt u van niet (NPO, p.7). Gevraagd of jullie iemand anders hebben gecontacteerd buiten uw sociaal assistent, antwoordt u opnieuw van niet (ibid.). Uit uw verklaringen blijkt dat u eerder beperkte stappen hebt ondernomen om jullie situatie op te lossen. Daarenboven legt uw echtgenote vage en beperkte verklaringen af omtrent de stappen die ze gezet heeft om jullie verblijfskaarten te vernieuwen. Wanneer ze gevraagd wordt of jullie met bepaalde organisaties hebben gesproken nadat jullie uit het huis werden gezet, antwoordt ze dat niemand iets voor jullie kon doen (NPO echtgenote, p.5). Ze verklaart net zoals u geen advocaat of ander personeel hierover te hebben aangesproken (ibid.). Gevraagd of jullie hulp zijn gaan vragen aan NGOs, antwoordt ze dat zij niets voor jullie konden doen omdat jullie verblijfskaarten niet geldig waren (ibid.). Hiernaar doorgevraagd, verklaart uw echtgenote dat ze tweemaal naar een NGO is gestapt, maar dat de organisatie eiste documenten te bezorgen zoals een huurcontract en facturen (NPO echtgenote, p.7). Ze kan echter niet zeggen naar welke NGOs ze is gestapt en kan ook geen bewijzen hiervan voorleggen (ibid.). Verder is het weinig geloofwaardig dat deze NGOs eisten om recente huurcontracten en facturen, als het probleem net is dat jullie hier niet aan kunnen geraken door jullie verlopen verblijfskaarten (ibid.). Hiermee geconfronteerd, antwoordt ze dat ze dit verschillende keren uitlegde, maar ze telkens zeiden het opnieuw te proberen (ibid.). Ten slotte dient opgemerkt dat er uit de verklaringen van uw echtgenote weinig bereidheid naar voren komt om jullie situatie op te lossen. Wanneer aan uw echtgenote wordt gevraagd of er organisaties of overheidsinstellingen bestaan die jullie zouden kunnen helpen bij een terugkeer, verklaart ze hier niets over te weten (NPO echtgenote, p.7). Gevraagd of jullie geen beroep zouden kunnen doen op

bepaalde hulp om de periode tot vernieuwing van jullie verblijfskaarten te overbruggen, antwoordt ze stellig dat dit niet bestaat (ibid.).”

Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie omtrent eventuele problemen bij het verlengen van verblijfsvergunningen in Frankrijk en te stellen dat zij pogingen ondernomen hebben, maar dat deze tevergeefs waren, doen de verzoekende partijen geen afbreuk aan voorgaande motivering. Zij tonen niet concreet in hun individuele omstandigheden aan dat zij bij een terugkeer naar Frankrijk niet in de mogelijkheid zouden zijn om aldaar hun verblijfstitel te verlengen.

Zij maken niet aannemelijk dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Frankrijk niet zullen worden geëerbiedigd bij terugkeer. Zij tonen gelet op het bovenstaande niet aan dat hun levensomstandigheden, vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in Frankrijk de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

7. Bijgevolg kan er worden aangenomen dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Frankrijk worden geëerbiedigd, dat zij bij machte zijn om hun rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hen, bij eventuele problemen dienaangaande en op hun verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Frankrijk zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat hun verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 22 januari 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De raadvrouw van verzoekers verwijst naar het verzoekschrift en de aanvullende nota en laat het woord aan verzoekers. Verzoekers stellen enkel dat hun advocaat op de hoogte is van alles wat ze hebben meegemaakt, maar dat zij geen nieuwe elementen wensen toe te voegen.

De voorzitter vraagt of het klopt dat verzoeker problemen heeft aan zijn rug. Hij bevestigt dat deze gebroken geweest is.”

5. De verzoekende partijen brengen ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 12 november 2025.

5.1. Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niets eens is én waarom, gaan verzoekende partijen hieraan voorbij en blijven zij desbetreffend in gebreke. Ze laten namelijk na te repliceren op hetgeen in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

Verzoekende partijen verklaren ter terechtzitting louter dat hun advocaat op de hoogte is van alles wat zij hebben meegemaakt en stellen dat zij geen nieuwe elementen wensen toe te voegen. Er kan met andere woorden integraal verwezen worden naar de gronden in de beschikking op basis waarvan besloten wordt dat verzoekende partijen niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar Frankrijk terecht zullen komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie. Dit is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) de verzoekende partijen hebben geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de Europese rechtspraak, (ii) er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat verzoekende partijen niet langer over subsidiaire bescherming zouden beschikken in Frankrijk, (iii) zij hebben slechts beperkte stappen gezet hebben om hun verblijfsvergunningen te verlengen en niet tonen niet aan dat zij hiertoe niet in staat waren.

Uit de verklaringen van verzoekende partij ter terechtzitting dat haar rug in het verleden inderdaad gebroken geweest is, kan niet blijken dat zij op heden kampt met een bijzondere kwetsbaarheid die haar zelfstandig functioneren beïnvloedt in die mate dat zij niet in staat zou haar rechten als statushouder in Frankrijk te doen gelden. Zij brengt hierover geen concrete elementen bij.

De verzoekende partijen doen ter terechtzitting geen enkele dienstige poging om concreet en inhoudelijk op de in de beschikking gedane vaststellingen in te gaan. De verzoekende partijen kunnen met hun verweer de gronden van de beschikking geenszins ontkrachten of weerleggen.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 12 november 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Frankrijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET